

kom den høje Miniſter ikke med Indrømmelſerne, og hvorledes ſkulde han ogſaa det, da det jo i alt væſentligt — det vil den høje Miniſter ikke, jeg maa ſige — er hans eget Forſlag, ſom vil blive vedtaget her i Salen.

Jeg har gennemgaaet de forſtellige Stykker af denne Lov, og jeg har viſt, at for det forſte var der udfteemt allerede ved 2den Behandling det, ſom var opſtillet af Mindretallet. Dernæſt udfteemtes i Virkeligheden ved denne Behandling det, ſom den ærede Ordſfører har opſtillet. Tilbage ſtaar det nøgne Skel, det, ſom den høje Miniſter havde foreſlaaet, og intet mere. Den høje Indenrigsminiſter ſagde det ſelv; han ſagde, at det af Landſtinget var ført tilbage til Regeringsforſlaget. Det er netop det, jeg ogſaa ſiger. I de udfteemte væſentlige Paragraffer vil man altid kunne efterviſe, at det er ført tilbage til Regeringsforſlaget, og jeg kan derfor ikke ſe rettere, end at vi paa alle Punkter indtager § 11. Itaa ved det oprindelige Forſlag. Nu er det alſaa § 11, det ville alle indrømme, ſom er den vigtigſte Paragraf, den, ſom er afgørende for Lovens overhovedet, Statsfuldstudet — thi det ellers at give Regle for, hvorledes Sygefæfſerne ſhulle bære ſig ad for at ſaa Statsfuldud, kan ikke have nogen ſom helſt Betydning ſom Reform. Reformen ligger virkelig i Tilfuldstudet, men ikke i, hvad der forlanges af Sygefæfſerne, for at de kunne ſaa det. Lad os ikke tale om Reform uden for § 11. Derfor kunne vi for ſaa vidt udenlade alle andre Paragraffer.

Naar det Spørgſmaal kommer op, hvad der ſaa er opnaaet ved denne Lov — ja, hvad er der ſaa opnaaet ud over den halve Million? Naar vi derfor i Mindretallet ſhulle overveje, om vi ſhulle ſtemme imod eller for denne Lov, ſaa er Spørgſmaalet det, om vi ſhulle ſtemme imod den halve Million til Sygefæfſerne eller for den, og ſaa er det ikke uforklarligt, at man ſtemmer for den.

Den højtærede Miniſter ſagde, at jeg har bevift eller ſøgt at bevife, var det naturligvis, at det var en ſlet Lov. Jeg har end ikke nævnt dette Ord. Jeg har efterviſt, hvorledes Landſtinget har behandlet Folkeſtingets Forſlag og Endringer, men dermed har jeg i og for ſig ikke bevift, at Loven var ſlet. Da den kom fra Indenrigsminiſteren, var den i Hovedſagen en meget brugelig Lov, forudſat at den ſik det rette Tilfuldud. Nu er det forandret paa den Maade, at der er kommen en Begrænsning, ſom ſlet ikke laa i Regeringsforſlaget, ſaaledes ſom det forelaa — ligeegyldig hvem der ſhulde give Tilfuldudet, ſaa var der ingen Begrænsning. Re-

geringen ſtod paa det fornuftige Standpunkt at Sygefæfſerne ſhulle have ſaa og ſaa meget i Bidrag pr. Medlem, og jo flere, der blev, og jo ſtørre Bidragene blev, deſto mere maatte de ogſaa have. Det var Regeringens Forſlag, og det var fornuftigt; men det, ſom om et Øjeblik ſkal vedtages, er fra dette Punkt ufornuftigt og kan kun vedtages, naar man gaar ud fra, at Fornuften vil fejre over det ſaa bellige og barokke, ſom ligger i at vedtage en Lov, ſom forlanger flere Medlemmer ind i en Inſtitution, ſaaledes at de ſaa mindre, jo flere de ere! Det tror jeg, man maa lade ſtaa. — Nu hørte jeg nok den Beregning, der blev gjort, og at jeg ſhulde have Uret i, at der ikke var mere end til Ulet, ikke mere end Sygefæfſerne ſhulle have. Den højtærede Miniſter kunde ikke modſige min Beregning og den ærede Ordſfører heller ikke. Det højeſte, de kunne ſige, er dette, at intet Menneſte ved, hvorledes det vil ſtille ſig. Men man maa indrømme, at det er ikke det helbigſte Grundlag at lovgive paa, naar man ikke ved, hvorledes det til Slutning vil gaa med dette Lovforſlags Tilfuldud. Jeg kan ikke begribe, hvorfor pludſelig diſſe Tal ikke gælder, ſom vi jo ere gaaede ud fra hele Tiden. Ved 2den Behandling gif den ærede Ordſfører rolig ud fra, at der var 130—140,000 Medlemmer i Sygefæfſerne, ſom ſhulle have Tilfuldud, og 1 Million i Medlemsbidrag, ſom der alſaa forholdsvis ſhulle gives Tilfuldud efter. Nu forſtaar jeg ikke, hvorfor ved ſidſte Behandling de offitelſe Tal, ſom vi have liggende for os, ikke gælder. Hvis det er ſandt, at der er nogle Sygefæfſer, der ikke kunne ſaa Tilfuldud, og at der er Medlemmer, ſom heller ikke kunne ſaa det, ſaa var det ſikkert lige ſaa ſandt ved 2den Behandling. Og hvorfor har der aldrig høvet ſig en Stemme imod, hvad vi ganſke rolig gif ud fra, alle diſſe finantele Beregninger? Den højtærede Miniſter ſaa vel ſom andre ere gaaede ud fra, at det var omtrent ſaaledes, ſom jeg tillod mig at ſige, at der var 130,000 Medlemmer — den højtærede Miniſter og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets (Scharling) ſiger 140,000, ja den højtærede Miniſter har ſagt et ſaa beſtemt Tal ſom 141,000; jeg gad vide, hvorfra han havde det ene Tuſinde, men han har dog haft det. Nu ſkal det være et ganſke umuligt Tal, grebet ud af Luften. Nu er der ingen, der ved, hvor mange Medlemmer der er til Slutning ved man maatte ikke, om der er kun 50,000, og om Medlemsbidraget ikke er ganſke ringe. Jeg gad vide, om den højtærede Miniſter ikke, naar han ranſager ſin Samvittighed, dog har en noget kraftigere